

- zasądzenie zwrotu od strony pozwanej na rzecz strony skarżącej wszystkich kosztów sądowych i wynagrodzeń poniesionych i nadal ponoszonych przez stronę skarżącą, mających związek z postępowaniem w pierwszej instancji i postępowaniem odwoławczym;
- posiłkowo: przekazanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej do ponownego rozpoznania co do istoty w nowym składzie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 25 marca 2010 r. Tym postanowieniem SSP odrzucił częściowo jako oczywiście niedopuszczalną, a częściowo oddalił jako oczywiście pozbawioną jakiegokolwiek podstawy prawnej skargę mającą na celu stwierdzenie nieistnienia lub co najmniej niezgodności z prawem decyzji, w której Komisja odmówiła przekazania kopii wnoszącemu odwołanie zdjęć zrobionych podczas przeprowadzki z mieszkania służbowego zajmowanego przez niego w Luandzie (Angola) i dokonania zniszczenia wszystkich dokumentów dotyczących tej przeprowadzki, oraz zasądzenie od Komisji naprawienia szkody wynikającej z przystąpienia przez Komisję wbrew jego woli do tej przeprowadzki.

Na poparcie swoich żądań wnoszący odwołanie podnosi zupełny brak uzasadnienia, a także naruszenie przepisów postępowania dowodowego, zasady równości stron sporu, art. 94 regulaminu postępowania przed SSP, obowiązku staranności Komisji wobec strony skarżącej i obowiązku dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 4 czerwca 2010 r. — Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-257/10)

(2010/C 221/81)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciel: P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 24 marca 2010 r. C(2010) 1711 wersja ostateczna, mającej za przedmiot pomoc państwa nr C 4/2003 (ex NN 102/2002)
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Republika Włoska wniosła do Sądu Unii Europejskiej skargę na decyzję Komisji Europejskiej z dnia 24 marca 2010 r. C(2010) 17711 wersja ostateczna, mającą za przedmiot pomoc państwa nr C-4/2003 (ex NN 102/2002), doręczoną pismem z dnia 25 marca 2010 r. SG Greffe (2010) D/4224. Decyzja ta, wydana w następstwie wyroku Trybunału w sprawie C-494/06 P Komisja przeciwko Włochom oddalającego odwołanie Komisji od wyroku Sądu, który uwzględnił skargę wniesioną przez Włochy i spółkę WAM na decyzję Komisji 2006/117/WE dotyczącą pomocy państwa C 4/2003 (ex NN 102/2002) udzielonej przez Włochy spółce WAM, uznała za niezgodne ze wspólnym rynkiem obniżenie stóp odsetek na rzecz tej spółki, zgodnie z ustawą 394/81, odnoszące się do środków wsparcia włoskiego eksportu w latach 1995 i 2000.

Na poparcie swej skargi Republika Włoska podniosła następujące zarzuty:

Zarzut pierwszy. Naruszenie art. 4 i 5 rozporządzenia 659/99/WE⁽¹⁾ i zasady *ne bis in idem*. W tym zakresie podniesiono, że Sąd Pierwszej Instancji i Trybunał Sprawiedliwości stwierdzili nieważność — w całości i ze skutkiem wstecznym — poprzedniej decyzji Komisji wydanej w 2004 r. i dotyczącej tej samej pomocy. Spowodowało to milczenie Komisji w sprawie pomocy po wydaniu decyzji o wszczęciu formalnego dochodzenia w styczniu 2003 r. Ponadto, zastosowanie winna znaleźć zasada *ne bis in idem*.

Zarzut drugi. Naruszenie art. 108 ust. 2 i 3 TFUE i art. 4, 6, 7, 10, 13 i 20 rozporządzenia 659/99/WE. Republika Włoska uważa, że nowa decyzja zawiera całkowicie nową ocenę spornej pomocy, a zatem powinna była zostać wydana po przeprowadzeniu formalnego postępowania spornego z udziałem zainteresowanego państwa członkowskiego i zainteresowanych stron.

Zarzut trzeci. Naruszenie powagi rzeczy osądzonej. Zdaniem skarżącej wyroki wydane przez Sąd i Trybunał w przedmiocie poprzedniej pomocy objęte są powagą rzeczy osądzonej co do faktu, że pomoc nie ułatwia eksportu, lecz ponoszenie kosztów wejścia na rynki trzecie, oraz co do faktu, że same ogólne odwołania do zasad dotyczących pomocy państwa wpływającej bezpośrednio na rynek wewnętrzny nie wystarczają do uzasadnienia decyzji mającej za przedmiot pomoc wpływająca bezpośrednio na rynek trzeci, do tego o nieznaczonej wielkości. Tymczasem w swej nowej decyzji Komisja nie uwzględniła powagi rzeczy osądzonej, opierając się jedynie na tych zasadach.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasady kontrydiktoryjności i art. 20 rozporządzenia 659/99/WE. Nieprzeprowadzenie dochodzenia. W tej kwestii skarżąca wyjaśnia, że nowa decyzja została wydana w oparciu o kryterium oceny w postaci badania uniwersyteckiego z 2009 r. dotyczącego spółki otrzymującej pomoc, które nie zostało przekazane przez Komisję zainteresowanym stronom, ani z nimi przedyskutowane, przed wydaniem tej decyzji.

Zarzut piąty. Naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE, art. 1 ust. 1 lit. d) i art. 2 rozporządzenia WE nr 1998/2006. Naruszenie powagi rzeczy osądzonej. Charakter kontrydiktoryjny. Republika Włoska uważa, że sporna pomoc objęta jest zakresem rozporządzenia 1998/2006 dotyczącego pomocy de minimis, jako wynosząca mniej niż 200 000 EUR w okresie trzech lat. Dlatego właśnie nie stanowi ona pomocy państwa, a zatem nie musi być notyfikowana. Powyższe rozporządzenie znajdowało zastosowanie, ponieważ okoliczność, że nie chodziło o pomoc dla eksportu objęta była powagą rzeczy osądzonej.

Zarzut szósty. Naruszenie art. 107 ust. 3 lit. c) i e) TFUE oraz art. 4 ust. 1 i 2 rozporządzenia nr 70/2001. W każdym razie, była to pomoc zgodna ze wspólnym rynkiem w rozumieniu art. 107 ust. 3 lit. c) i e) TFUE, jako przeznaczona na ułatwienie działalności międzynarodowej przedsiębiorstwom wspólnotowym. Decyzja nie uwzględniła tego aspektu.

Zarzut siódmy. Naruszenie art. 14 rozporządzenia 659/99/WE i zasady proporcjonalności. W każdym razie kwota pomocy objęta żądaniem zwrotu jest nadmierna: rzeczywista pomoc stanowi różnicę pomiędzy stopami referencyjnymi w dniach zwrotu poszczególnych rat, a stopami obniżonymi, a nie różnicę pomiędzy stopami referencyjnymi obowiązującymi w dniu (znacznie wcześniejszym) przyznania finansowania według obniżonych stóp.

Ponadto Republika Włoska podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/99 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2010 r. — Microban International i Microban (Europe) przeciwko Komisji

(Sprawa T-262/10)

(2010/C 221/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Microban International Ltd. (Huntersville, Stany Zjednoczone) i Microban (Europe) Ltd. (Heath Hayes, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciel: M. S. Rydelski, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2010/169 z dnia 19 marca 2010 r. dotyczącej niewłączenia 2,4,4'-trichloro-2'-hydroksydifenyloeteru do unijnego wykazu dodatków, które mogą być używane do wytwarzania materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi na mocy dyrektywy 2002/72/WE (Dz.U. 2010, L 75, s. 25); oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji nr 2010/169 z dnia 19 marca 2010 r. dotyczącej niewłączenia 2,4,4'-trichloro-2'-hydroksydifenyloeteru do unijnego wykazu dodatków, które mogą być używane do wytwarzania materiałów i wyrobów z tworzyw sztucznych przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi na mocy dyrektywy 2002/72/WE (¹) (Dz.U. 2010, L 75, s. 25), notyfikowanej jako dokument C(2010) 1613.